

פתיחה לפרק "האשה שלום"

בעיה כללית יותר בענין עדות אשה היא השאלה של עדויות חשודות (שיש מקום לחשוש לשקר במזיד או בשגגה), וגם של עדויות סותרות – כיצד יש לנהוג במקרים אלה.

בעיה אחרת היא: האם עדות קלושה זו, שמתירה את האשה להינשא, נחשבת כעדות גמורה על מותו של האיש, או שמא היא מוגבלת רק לדין אחד בלבד – של התרת עגונה, ולא לדברים אחרים.

בעיות אלו הן עיקר עניינו של הפרק, אלא שכדרך הגמרא נידונות בו גם בעיות מתחומים אחרים ככל שיש לדון עליהן מתוך עקרון משפטי דומה.

פרק זה הוא מעין המשך לפרק העשירי, שכן אף הוא עוסק בהתרת האשה להינשא או להתייבם כשאינן עדות שלימה על מות הבעל. כמבואר שם הקלו חכמים הרבה ב"עדות אשה", הן משום סבל העיגון והן משום שסמכו על האשה שתבדוק ותדייק היטב בדברים.

הקלה נוספת בענין זה היא, שאף האשה עצמה נאמנת להעיד שמת בעלה, למרות שהיא בודאי נוגעת בדבר. אלא שדנו חכמים על גבולותיה של נאמנות זו: האם קָשָׁל נאמנות זו נחשבת עדות האשה כעדות שלימה לכל דבר, או שיפה כוחה רק בחלק מן המקרים ורק לגבי דברים מסויימים.